

„Nuo pienės iki neįmanomos misijos: taip skambėjo vaikystė“

Gegužės 17-osios popietę Lietuvos valstybinio simfoninio orkestro salėje buvo galima išgirsti, kaip skamba vaikystė. Ir, pasirodo, ji skamba labai įvairiai: kanklėmis, fleitomis, akordeonais, chorų balsais, būgnais, kontrabosu, gitaromis, pučiamaisiais, fortepijonu ir net... „Neįmanoma misija“.

Vilniaus Karoliniškių muzikos mokyklos mokinių koncertas, skirtas Tarptautinei šeimos dienai, „Taip skamba vaikystė“ tapo ne tik muzikiniu įvykiu, bet ir tikra šeimos švente. Į salę rinkosi tėvai, seneliai, broliai, sesės, draugai ir mokytojai – visi tie, kurie puikiai žino, kiek daug telpa viename vaiko pasirodyme. Juk scenoje skamba ne tik natos: „Ten skamba ir namuose kartotas kūrinys, ir mokytojo kantrybė, ir tėvų palaikymas, ir tas jaudulys, kai prieš išeinant į sceną širdis ima groti greičiau už bet kokį orkestrą“ – sakė koncerto vedėjas aktorius Giedrius Arbačiauskas.

Koncertą pradėjo kanklininkų ansamblis, atlikęs „Marytės šokį“ iš Juozo Pakalnio baleto „Sužadėtinė“ (aranž. A. Česienės, vad. R. Budrytė-Petreikienė). Kanklių garsai salėje pasklido lyg švelnus priminimas, kad muzikinė vaikystė gali būti ir labai lietuviška, ir labai elegantiška. O netrukus nuotaika persikėlė į visai kitą pasaulį. Forteapijoninis kvartetas (mokyt. J. Reneckytė-Žemaitienė, A. Kanišauskaitė) atliko pagrindinę temą iš miuziklo „Operos Fantomas“ (aranž. V. V. Barkausko). Salė trumpam tapo paslaptimi, lyg kažkur, tarp natų, būtų pasislėpęs pats Fantomas, tik šįkart draugiškai nusiteikęs jaunųjų atlikėjų gerbėjas.

Varinių pučiamųjų instrumentų kvartetas „Bravo Brass“ (mokyt. T. Vaičiulis) į sceną „atpūtė“ tvirtą ir iškilmingą skambesį. Juozo Gudavičiaus „Kur giria žaliuoja“ priminė, kad vaikystė skamba ne tik žaidimais ir nuotykiams, bet ir tuo, ką paveldime – melodijomis, kurios jungia kartas, šeimas ir visą Lietuvą.

O tada atėjo metas tiems, kurie scenoje sulaukė daug šiltų šypsenų. Pirmos, antros ir trečios klasės jaunučių chorai atliko I. Mažukaitės dainą „Pienė“ (ž. J. Degutytė) bei V. Šeinausko „Ežys ir būgnas“ (ž. A. Karosaitė). Jaunųjų choristų balsai buvo tokie nuoširdūs, kad net rimčiausias klausytojas salėje, ko gero, bent akimirksniu prisiminė savo vaikystę. Dainininkus ruošė mokytojai Ž. Dervinytė, S. Bareikaitė, G. Balzaravičiūtė. Dirigavo S. Bareikaitė ir G. Balzaravičiūtė, koncertmeisteris J. Paukštė.

Ypač žaismingai skambėjo B. Balakauskienės „Vabaliukai“ (aranž. A. Jankus, ž. S. Poška), kuriuos atliko liaudies instrumentų orkestras kartu su jaunučių choriais. Atrodė, kad scenoje prasidėjo mažas muzikinis vabzdžių paradas – linksmas, judrus ir pilnas vaikystės išmonės. Mokinių vadovai: R. Budrytė-Petreikienė, V. Rimša, S. Miklovis, S. Bareikaitė, G. Balzaravičiūtė. Dirigavo V. Rimša.

Liaudies instrumentų jaunučių orkestras vėliau atliko R. Bagdono opusą „Pagaliniš“ (aranž. V. Klišys), į koncertą įnešusį gyvybingo ritmo ir smagios energijos. Vadovai V. Rimša ir A. Ulinskaitė, dirigavo V. Rimša.

Lietuvių liaudies daina „Šarkele baltašone“ (aranž. N. Pranevičienė), atlikta vokalinio terceto, tapo gražia folkloro akimirka. Ji priminė, kad kartais vaikystė skamba visai paprastai, it pažįstama melodija, kurią norisi niūniuoti dar ir po koncerto. Terceto mokytoja K. Zmailaitė, koncertmeisterė G. Rudaitytė.

Po to salę „išjudino“ jaunųjų pučiamųjų instrumentų orkestras su A. Moreira, G. Engels, R. Zenker „Samba De Janeiro“ (aranž. A. Waignein). Scenoje netrūko ritmo, spalvų ir geros nuotaikos. Mokinių vadovai P. Lukauskas ir S. Stonys, dirigavo P. Lukauskas. Tuokart pučiamųjų instrumentų orkestras su kompozitoriaus P. Daugėlos „Šventiniu saliotu“ šią energiją pratęsė dar ryškiau. Pavadinimas nemelavo, nes muzika tikrai nuskambėjo kaip šventinis fejerverkas. Orkestrą ruošė mokytojai E. Anskaitis ir A. Linkevičius, dirigavo E. Anskaitis.

Jaunučių kamerinis orkestras pakvietė į gyvūnų pasaulį, nes skambėjo Camille Saint-Saëns „Dramblis“, o kontrabosu solo griežė Benas Šimanauskas (mokyt. D. Rudvalis). Šis pasirodymas buvo vienas iš tų, kai vien kūrinio pavadinimas sukėlė šypseną. Dramblis scenoje, žinoma, nepasirodė, bet kontraboso garsai taip įtikinamai žingsniavo per salę, kad vaizduotės prireikė labai nedaug. Orkestro vadovai R. Smolinskytė ir D. Ramančiūnienė, koncertmeisterė K. Siomka, dirigavo R. Smolinskytė.

Koncerte netrūko ir didžiųjų scenos kūrinių. Fortepijoninis trio (mokyt. J. Reneckytė-Žemaitienė ir N. Ogay) atliko fragmentus iš A. L. Webber roko operos „Jėzus Kristus Superžvaigždė“ (aranž. V. V. Barkausko). Fleitų ir mušamųjų instrumentų ansamblis (mokyt. J. Puidokė, V. Zabrodaitė, A. Puidokas) nukėlė klausytojus į L. Minkaus „Barselonos aikštę“ iš baleto „Don Kichotas“. Jungtinis gitarų ansamblis (vad. N. Danilevičius, V. Grišmanauskas) atliko švelnią velsiečių liaudies dainą „Mano mylimoji“ (aranž. L. Warde). Šie pasirodymai parodė, kokia plati gali būti muzikos mokyklos scena. Joje telpa ir klasika, ir roko opera, liaudies daina, šokio ritmai.

Akordeonų muzikos dalis taip pat turėjo savą charakterį. Jaunučių akordeonų orkestras atliko kompozitoriaus R. Ungurs „Šaltąjį tango“ (vad. R. Ungurs, E. Cilindz, dirig. R. Ungurs). Akordeonų trio (mokyt. E. Balachovičienė) charakteringai grojo F. Angelis opusą „Camastor“. Vyresniųjų klasių mokinių akordeonų orkestras (vad. V. Voskan ir A. Rimgailaitė, dirig. V. Voskan) publiką pradžiugino R. Morkūno „Traktoriaus bugi“. Vien pavadinimas „Traktoriaus bugi“ vertas atskiros aplodismento, nes jeigu traktorius groja bugį, vadinasi, vaikystėje įmanoma viskas.

Jaunių choras „Cantica“ (vadovė G. Gumuliauskienė, chormeisterė S. Bareikaitė, dirigavo G. Gumuliauskienė) atliko G. Venislovo dainą „Kartu“ (ž. M. Bialobževskio) – kūrinį, kuris šio koncerto kontekste skambėjo ypač prasmingai. Juk visas vakaras ir buvo apie buvimą kartu: vaikų su mokytojais, mokytojų su šeimomis, šeimų su muzika. Įdomu tai, kad Vilniaus Karoliniškių muzikos mokyklos mokiniai geba net repuoti! Solistai Sidas Girinskas ir Arnas Bakutis (mokyt. E. Vakarinaitytė-Zilnienė) tai įrodė.

Koncerto pabaigoje į sceną žengė simfoninis orkestras (vad. K. Lipeika, M. Makrickas) bei solistai. Skambėjo dainininko Ervino Vadeikio (mokyt. E. Seilius) atliekama arija iš W. A. Mozart operos „Don Žuanas“ bei R. Shermann „Supercalifragilisticexpialidocious“, atliekama solistės Lilijos Bitės (mokyt. K. Zmailaitė). Girdėjome net L. Schiffrin „Neįmanoma misija“ ir V. V. Barkausko „Il Sole“, kuri simfoninis orkestras atliko kartu su jaunių chorą „Cantica“. Dirigavo K. Lipeika. Tai buvo įspūdinga finalinė koncerto dalis. Tokia, kurioje aiškiai pajunti, kiek daug gali jauni žmonės, kai juos veda muzika, mokytojai ir didelis noras kurti.

„Taip skamba vaikystė“ buvo koncertas apie muziką, bet kartu ir apie augimą. Apie pirmuosius žingsnius scenoje, apie drąsą išeiti prieš publiką, apie mažas pergalės, kurios vaikui kartais yra labai didelės. Apie mokytojus, kurie moka ne tik išmokyti natų, bet ir padrąsinti. Apie tėvus, kurie veža į pamokas, laukia koridoriuose, klauso namuose daug kartų kartojamus kūrinius ir koncerte ploja taip, lyg scenoje būtų visas pasaulis.

Tą popietę Vilniaus Karoliniškių muzikos mokykla parodė, kad vaikystė tikrai turi savo garsą. Ji skamba nedrąsiai ir drąsiai, tyliai ir garsiai, rimtai ir linksmi. Ji kartais skamba kaip pienė, kartais kaip samba ar dramblys, o kartais – kaip pati tikriausia neįmanoma misija, kuri, vaikams užlipus į sceną, tampa visiškai įmanoma.

Straipsnio autorė solfedžio mokytoja Lukrecija Stonkutė